

Punktummer af denne Paragraf, og da navnlig det sidste, paa en anden Maade, saaledes at det nu hedder: „Forsaavidt Overtkudet bestaar i Kornindtægter, ansatte til Byg, skulle disse betales efter Aarets og Stedets Kapitelsart.“ — Jeg har allerede nævnt, at den laveste Ansættelsesum af os er bleven forandret fra 200 til 220 Tdr. Byg. — Vi have fremdeles givet det andet Stykke af § 2 en Affattelse, hvorved det bliver klarere, at de Lønningstillæg eller Alderstillæg, som Præsterne skulle kunne opnaa, kun skulle tilfalde dem, forsaavidt de have tjent det Antal Aar, som i saa Henseende forlanges, i det samme Sogn. Det var efter Forslaget, som det forelaa tidligere, uklart, om man mente, at de skulle være berettigede til Alderstillæg, naar de blot havde tjent den betingede Tid i samme Lønningssklasse, det vil altsaa sige, naar de havde tjent i flere Embeder paa mellem 220 og 350 Tdr. Byg eller i Embeder paa 350 Tdr. Byg. Vi have nu forandret dette saaledes, at det bliver klart, at dette Alderstillæg er en Belønning eller Opmuntring, hvad man nu vil kalde det, for at forblive i samme Embede. Vi have fremdeles anset det for nødvendigt at nedsætte det høieste Lønningstillæg fra 400 Rd. til 300 Rd., fordi vi ikke ere ganske sikre paa, at de Beregninger, hvorefter Fonden skal kunne bære alle de Udgifter, der komme til at paahvile den, ere fuldkommen paalidelige, hvorfor vi have ment, at det var bedre at begynde med en mindre Sum. Skulde det saa senere vise sig, at Fondens Indtægter vare rigelige, vilde jo Alderstillæget, naar Loven om 10 Aar skal revideres, kunne sættes op. Dette er saaledes de væsentligste Forandringer i § 2. — Det tredje Stykke i Paragrafen er føjet til af os; det bestemmer, at, indtil samtlige Embeder ere besatte efter denne Lov, kan der ikke gives mere end $\frac{1}{4}$ af Præsterne i Embeder under 350 Tdr. Byg og $\frac{1}{6}$ af dem i Embeder paa 350 Tdr. Byg Lønningstillæg. Det vilde jo nemlig ellers kunne hændes, at alle de efter denne Lov først ansatte Præster fik Lønningss- eller Alderstillæg, saasnart de havde været i Embedet i 10 eller 5 Aar — det kunde idetmindste blive et meget stort Antal af dem — og det vilde jo være til Skade

for Hjælpefondens Status. — I § 3 er der ingen Forandring gjort, og ligesaa lidt i §§ 4 og 5. — I § 6 derimod have vi troet det nødvendigt for større Tydeligheds Skyld at tilføje, at Pensions- og Hjælpefondens Regnskabs- og Kassevæsen ordnes foreløbig af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, saa at Ministeriet altsaa ikke behøver at søge en Bevilling dertil, og ved § 7 have vi ment, at det kunde ikke gaa an, at de Kommissioner, der nedlattes for at bestemme, hvilke Sorder der skal skilles fra Præstegaardene og sælges, skulle udføre deres Hverv uden at den endelige Afgjørelse forbeholdes Ministeriet. Ganste vist har Sagen ikke nogen stor Betydning, men jeg kan paa den anden Side heller ikke skjønne, at det kan blive Ministeriet for besværligt at approbere disse Bestemmelser, da Gjennemsnittet af de Embeder, der hvert Aar blive ledige, kun er 30 à 40, og det altsaa ikke vil være noget uoverkommeligt Arbejde her at udøve en Kontrol. Det lod sig dog tænke, at der kunde træffes temmelig uhenftamæssige Bestemmelser, og at der navnlig paa de forskjellige Kanter af Landet kunde træffes Bestemmelser, som ikke harmonerede med hinanden, idet der jo rimeligvis bliver forskellige Formænd for Kommissionerne. Jeg tror derfor, at det vil være sikkest, at Approbationen forbeholdes Ministeriet, og naar alle en Kommissions Medlemmer have været enige, vil Ministeriet vistnok sjældent eller aldrig finde Grund til at fravige dens Bestemmelser. — § 8 have vi givet en anden Affattelse. Som § 8 forelaa fra Folkethingsudvalgets Mindretal, og ligeledes efter dets Flertals Affattelse, var det forbudt Præsterne at modtage Nogetsomhelst; ikke blot vare Offeringen paa Alteret og alle Tvangsforholdsregler til Offerets Inddrivelse aflaffede, men det var ogsaa forbudt Præsterne at modtage nogensomhelst Gave, Honorar eller Bederlag for andre Embedshandlinger end alene Konfirmation og Brudevielse. Vi have nu ment, at denne Bestemmelse haade vilde komme i Strid med Skik og Brug paa mange Steder og med Menighedernes eget Duffe, og at det i ethvert Tilfælde vilde være ganske umuligt at kontrolere Overtrædelser, naar man saaledes udtrykkelig